

ΝΙΚΟΣ ΧΟΥΛΙΑΡΑΣ

Η εσχάτη των ποινών

Στο διήγημα του Νίκου Χουλιάρá ο εννιάχρονος Δαμιανός Καράντζας, ντόπιος και φανατικός του γηπέδου, δεν μπορεί να παίξει στα «διεθνή» καλοκαιρινά ματς της Αντιπάρου. Μετά την ήττα της ελληνικής ομάδας βρίσκει όμως τρόπο να δείξει την αξία του και να πάρει την εκδίκηση του... Το κείμενο περιλαμβάνεται στη συλλογή διηγημάτων Μια μέρα πριν δύο μέρες μετά (1998).

Δεν υπάρχει άλλος στο νησί που να ξέρει τόσο καλά το γήπεδο όσο ο Δαμιανός Καράντζας.

Παρόλο που είναι μόνο εννιά χρονών ξέρει τα πάντα σ' αυτό το χωματένιο στίβο, που συνορεύει με την άμμο του Σιφνέικου. Γνωρίζει όλες τις ανωμαλίες του εδάφους του, ξέρει καλά τις κλίσεις καθώς και όλες τις παγίδες. Λόγω αυτού γνωρίζει, όσο κανείς, και τα πλεονεκτήματα της καθεμιάς πλευράς. Τα ξεχαρβαλωμένα του γκολπόστ τα έχει ψηλαφίσει αμέτρητες φορές και άλλες τόσες τα τρύπια μαύρα δίχτυα τους, γιατί το γήπεδο αυτό είν' όλη η ζωή του.

Το πατρικό του σπίτι βρίσκεται μόλις δυο μάντρες πίσω από τούτη την αλάνα και ο πιτσιρικάς περνάει τις μέρες του εκεί. Είτε με άλλους είτε μόνος του -από το μεσημέρι ως το βράδυ- κλοτσάει μια μπάλα, αλωνίζοντας το γήπεδο χειμώνα καλοκαίρι, τόσο, που έχει γίνει πια εξπέρ. Οι τρίπλες του είναι φανταστικές κι οι πάσες του μεγάλης ακρίβειας. Όλοι το ξέρουν. Κι όμως, δε φαίνεται να φτάνει αυτό. Στα ματς που λαχταράει να παίξει δεν τον θέλουν. Μιλάμε για τα διεθνή: τα κλασικά τα ντέρμπι του καλοκαιριού μεταξύ Ελλάδας και Σουηδίας ή, εν πάση περιπτώσει, στα ματς ντόπιων εναντίον ξένων, μιας και πολλές φορές με την ομάδα της Σουηδίας παίζουν και παίχτες άλλων εθνικοτήτων όπως Άγγλοι, Γερμανοί ή Γάλλοι και σπανιότερα κάποιοι Νορβηγοί, αφού, όπως είναι γνωστό, δεν τρέφουν ιδιαίτερη εκτίμηση οι μεν για τους δε, παρόλο που είναι γείτονες.

Ας είναι. Κάθε απόγευμα, λοιπόν, απ' τα διάφορα σημεία του νησιού, κατηφορίζουν προς το γήπεδο ομάδες παιδιών ή νέοι όλων των ηλικιών, από τα δεκαπέντε μέχρι τα σαράντα. Μέσα σ' αυτούς υπάρχουν και πολλοί που περισσεύουν.

Τέλος πάντων. Κατευθύνονται, όλοι μαζί, στη βόρεια πλευρά. Πιάνουν τους ίσκιους κάτω απ' τα χαμηλά τα κέδρα και ξεντύνονται. Φορούν παντελονάκια όλων των ειδών - από κοντά μονόχρωμα μέχρι χρωματιστές βερμούδες. Φοράνε και φανέλες. Μ' αυτές, τα πράγματα είναι κάπως πιο αυστηρά. Οι ντόπιοι, πάντοτε, φοράνε μπλε ή οποιοδήποτε, εν πάση περιπτώσει, φανελάκι που να 'χει τέτοια απόχρωση, ενώ οι ξένοι κίτρινα -στο χρώμα της σουηδικής σημαίας δηλαδή- αφού οι πιο πολλοί είναι Σουηδοί κι αυτό το χρώμα έχει επικρατήσει από χρόνια.

Όταν είναι έτοιμοι, λοιπόν, οι αρχηγοί της κάθε πλευράς επιλέγουν τους παίχτες της ομάδας τους κι αρχίζει το παιχνίδι. Και το παιχνίδι κρατάει όσο το φως του ήλιου τούς επιτρέπει να διακρίνουν καθαρά την μπάλα.

Πολύ συχνά όμως, τα ματς αυτά τελειώνουν κάπως [ανορθόδοξα](#)* είτε γιατί ο διαιτητής θυμάται ξαφνικά πως έχει κάποια επείγουσα δουλειά και πρέπει να αποχωρήσει, είτε γιατί πολλοί απ' τους παίχτες και των δυο πλευρών [έχουν κλατάρει](#),* απ' την πολλή τη ζέστη και το τρέξιμο, και προτιμούν, εντέλει, τη συντροφιά των γυναικών της ολιγάριθμης κερκίδας από την πλήρη εξόντωση. Πάντως, κάθε φορά, τα σκορ αυτών των ντέρμπι συναγωνίζονται εκείνα των αγγλικών ομάδων τρίτης κατηγορίας και κάτι παραπάνω. Πότε, ας πούμε, κερδίζει η Σουηδία με 16-13 και πότε η Ελλάδα με 12-8.

Κάποιες φορές, βέβαια -λόγω ειδικών συνθηκών- αποχωρούν κι οι δυο ομάδες απ' το γήπεδο ισόπαλες. Άλλοτε με σκορ 9-9 και άλλοτε με κάπως μικρότερο: 7-7, ας πούμε.

Αυτό το πράγμα γίνεται, λοιπόν, στο γήπεδο της Αντιπάρου σχεδόν κάθε απόγευμα: από τα

μέσα του Ιούνη, κάθε χρονιάς, μέχρι τα τέλη του Αυγούστου.

Το ίδιο πρόκειται να γίνει κι αυτό το απομεσήμερο που βρίσκει, ήδη, το μικρό Δαμιανό Καράντζα έτοιμο - ντυμένο στα γαλάζια.

Φοράει μια ολοκαινούρια στολή κι αθλητικά παπούτσια. Κρατάει στα χέρια του μια μπάλα και τη χτυπάει, νευρικά, στο έδαφος.

Τον βλέπω από μακριά. Ψηλά απ' τα βράχια του Σιφνέικου τον βλέπω: να παίρνει τη στροφή δίπλα στο εκκλησάκι με τα αρμυρίκια και να κατευθύνεται προς το γήπεδο για να συναντήσει εκεί τους άλλους.

Ο ήλιος έχει πάρει, ήδη, την κατιούσα. Κρέμεται πάνω απ' τα νερά όπου είναι το νησί της Σίφνου και στη μεγάλη αλάνα με τα ξύλινα γκολπόστ, σκιές μεγάλες γράφουν πάνω στο χώμα αφήνοντας στενές λουρίδες από φως να κιτρινίζουν το έδαφος μέχρι ψηλά. Εκεί, στη χαμηλή τη μάντρα με τα θαλασσόδεντρα που κλείνει απ' την ανατολική πλευρά όλο το μήκος του γηπέδου και χρησιμοποιείται απ' τους παίχτες σαν μια οριακή περιοχή της θέσης του αράουτ.

Κάτω απ' τα κέδρα, οι δυο ομάδες είναι σχεδόν έτοιμες να μπουν στο γήπεδο, μα διακρίνω από ψηλά μια αναταραχή στο μέρος της ελληνικής πλευράς. Κοιτάω καλύτερα και βλέπω, μες στο τσούρμο, το μικρό Δαμιανό Καράντζα να κρατάει στα χέρια τη δική του μπάλα και να πηγαίνει, πέρα δώθε, σαν να τον παρασέρνει αέρας δυνατός. Τη μια, χώνεται μες στην ομάδα των παιδιών με φόρα και την άλλη -σαν κάποιος να τον έσπρωξε- βγαίνει, ξανά, έξω απ' αυτή, παραπατώντας.

Δεν ακούω τι λένε, μα είναι φανερό πως δεν τον θέλουν, πάλι, το μικρό. Τον βγάζουν έξω απ' την ομάδα.

Δεν μπορώ να διακρίνω την έκφραση στο πρόσωπό του, μα τούτη η απόρριψη γράφει, καθαρά, στο μικροσκοπικό του σώμα. Σαν το σκυλί που μόλις έφαγε κλοτσιά και ετοιμάζεται ν' αποσυρθεί νιώθοντας στο κεφάλι του κάτι πηχτό κι αβάσταχτο να τον βαραίνει, βγαίνει απ' το τσούρμο των παιδιών ο Δαμιανός Καράντζας και κατευθύνεται, σκυφτός, προς την περιοχή του αράουτ, τρεκλίζοντας, λες κι είναι μεθυσμένος.

Σαν να 'ναι χαρτονάκι μαλακό μοιάζει, τώρα, από μακριά ο πιτσιρικάς: σαν ένα χαρτονάκι διπλωμένο, πάνω εκεί, στη χαμηλή τη μάντρα με τα θαλασσόδεντρα που ρίχνει πίσω της μια σκιά τόσο βαριά όση κι η πίκρα του μικρού αυτή την ώρα.

Στο μεταξύ ο αγώνας έχει αρχίσει. Οι παίχτες τρέχουν, ήδη, πέρα-δώθε σαν δαιμονισμένοι. Κλοτσούν την μπάλα και μαρκάρουν δυνατά. Φωνάζουν άγρια, σ' όλες τις γλώσσες και πέφτουν άτσαλα, ο ένας πάνω στον άλλο, μα το νευρικό γκαρσόνι του SUNSET, που εκτελεί χρέη διαιτητή, αφήνει το παιχνίδι να εξελιχτεί. Σφυρίζει μόνο τα φάουλ εκείνα που ευνοούν την ελληνική ομάδα, γι' αυτό κι οι Σουηδοί διαμαρτύρονται.

Σε λίγο, μπαίνουν και τα πρώτα γκολ και η εξέδρα αρχίζει να ζεσταίνεται. Ακόμη πιο πολύ φαίνεται να ζεσταίνονται οι παίχτες, καθώς η θερμοκρασία αγγίζει τους τριάντα δυο βαθμούς. Παρ' όλ' αυτά, τρέχουνε κάθιδροι* σ' όλο το μήκος του γηπέδου. Οι γδούποι* απ' τα χτυπήματα ακούγονται σ' όλη τη δυτική ακτή. Χτυπούν στα βράχια του Σιφνέικου και επιστρέφουν πάλι.

Μια σκόνη κίτρινη, πυκνή, σηκώνεται απ' το χώμα προς τον ουρανό και φεύγει προς το μέρος του οικισμού ενώ η ολιγάριθμη εξέδρα μετράει τα γκολ. Παροτρύνει με κραυγές τους παίχτες και, πότε-πότε, τους υπενθυμίζει, με τον τρόπο της, πού βρίσκεται κάθε στιγμή το σκορ. Το ίδιο κάνει κι ο μικρός Δαμιανός Καράντζας από μέσα του.

Ο πορφυρός μεγάλος δίσκος, αδιάφορος για όλ' αυτά, έχει βουτήξει απ' ώρα στο νερό κι αρχίζει πια να σκοτεινιάζει. Τώρα οι κινήσεις των παιχτών έχουν γίνει ασταθείς. Δεν έχουν πια το νεύρο που είχαν, γι' αυτό και είναι δύσκολο να γείρει η νίκη προς τη μια πλευρά. Το σκορ παραμένει ισόπαλο 6-6 πάνω από μισή ώρα, κι οι παίχτες είναι κουρασμένοι. Δεν υπάρχει πια και ορατότητα καλή γι' αυτό και κάποιοι απ' αυτούς προτείνουν, όχι και τόσο φανατικά, να χτυπηθούνε πέναλτι για να βγει ο νικητής. Δε συμφωνούν όμως όλοι. Τελικά, καταλήγουν, από κοινού, να επαναληφθεί το ματς την επομένη και το διαλύουν.

Ο Δαμιανός Καράντζας βλέπει την κίνηση αυτή από μακριά. Πηδάει τότε βιαστικά τη μάντρα και τρέχει, αμέσως, προς το σπίτι του.

Όταν ύστερα από λίγο γυρίζει ξανά στον τόπο του μαρτυρίου του, τη θέση της γαλάζιας του φανέλας έχει πάρει μια κίτρινη. Ένα μπλουζάκι της αδερφής του, που 'χει τα χρώματα του εχθρού, φοράει ο πιτσιρικάς και είναι έτοιμος να πάρει εκδίκηση γι' αυτό που του 'χουν κάνει οι δικοί του.

Κοιτάει, λοιπόν, επίμονα το γήπεδο κι όταν βλέπει να φεύγει αποκεί κι ο τελευταίος παίχτης, κατεβαίνει με βηματάκια αποφασιστικά στην αδειανή αλάνα.

Ο θόλος τ' ουρανού έχει σκουρύνει πια για τα καλά. Τα φώτα του οικισμού ανάβουν ένα ένα, μα ο μικρός, χτυπώντας την μπαλίτσα νευρικά πάνω στο χώμα, πάει και τη στήνει στην πλευρά όπου, πριν λίγο, ήταν η περιοχή του τέρματος των Σουηδών. Το κάνει αυτό γιατί την ώρα που διακόπηκε το ματς στα 6-6, οι Σουηδοί είχαν την κατοχή της μπάλας.

Αποκεί, λοιπόν, θα επιτεθεί, τώρα, ο Δαμιανός Καράντζας έχοντας στόχο την εστία των Ελλήνων: το τέρμα, δηλαδή, που 'χαν οι ντόπιοι στον κανονικό αγώνα. Κόντρα σ' αυτούς που τον απέρριψαν, θέλει να επιτεθεί ο πιτσιρικάς. Να ανατρέψει το αποτέλεσμα και να τους εκδικηθεί. Γι' αυτό, φέρνει στο νου του, γρήγορα, τα πρόσωπα ένα ένα. Όλους τους ντόπιους σκέφτεται, που παίζανε πριν από λίγο στην ομάδα κι ακόμη έναν. Το φίλο του, το Νικολάκη του Σινιόρη, που δεν έπαιξε. Αυτόν τον φαντάζεται στη θέση της εξέδρας έτσι, για να 'χει, ας πούμε, κάποιο μάρτυρα του επικείμενου θριάμβου του.

Στο γήπεδο επικρατεί απόλυτη σιωπή. Κανένας δεν υπάρχει εκεί εκτός από ένα μαύρο κυνηγόσκυλο που τρέχει, αθόρυβα, προς τη μεριά του SUNSET. Έν' αεράκι ήσυχο φυσάει τα θαλασσόδεντρα πίσω απ' τη μάντρα κι ο Δαμιανός Καράντζας, κοιτάζοντας επίμονα προς την αντίπαλη εστία, σπρώχνει την μπάλα, ελαφρά, με το δεξί. Την πετάει δυο τρία μέτρα μπροστά του κι αμέσως ύστερα, αρχίζει να την [κοντρολάρει](#). * Προχωρεί με άνεση, μα λίγο πιο κάτω κάνει ελιγμό και προσπερνά τον πρώτο υποθετικό αντίπαλο. Αυξάνει αμέσως την ταχύτητα κι όταν φαντάζεται μπροστά του το δεύτερο παίχτη να του κλείνει το δρόμο προσποείται ότι θα σουτάρει. Σταματάει όμως ξαφνικά, στρίβει δεξιά και τον αδειάζει.

Με φάλτσο εσωτερικό φέρνει την μπάλα, αμέσως, προς το κέντρο και επιτίθεται μετωπικά.

Τα μικροσκοπικά του ποδαράκια εναλλάσσονται ταχύτατα σηκώνοντας στον ουρανό μια γκρίζα σκόνη κι ο Δαμιανός Καράντζας φτάνει ήδη στη μεγάλη περιοχή. Με σπάσιμο της μέσης αποφεύγει τον πρώτο υποθετικό αμυντικό, μα λίγα μέτρα πιο πέρα, σκοντάφτοντας σε κάποια ανωμαλία του εδάφους, χάνει τον έλεγχο και σωριάζεται φαρδύς πλατύς στο χώμα. Την ύστατη στιγμή, όμως, προλαβαίνει και κάνει το πέσιμο πιο θεαματικό, δήθεν ότι τον μάρκαρε σκληρά ο αμυντικός, γι' αυτό ζητάει πέναλτι και το κερδίζει αμέσως.

Και να, λοιπόν, που ήρθε η στιγμή να πάρει μια εκδίκηση για όσα του 'χουν κάνει. Σηκώνεται απ' το έδαφος και πάει προς την μπάλα.

Πίσω απ' τους λόφους του Σιφνέικου προβάλλει, τώρα, ένα φτενό πορτοκαλί φεγγάρι και ο πιτσιρικάς, μονάχος στην αλάνα, στήνει την μπάλα, τελετουργικά, στο σημείο του πέναλτι. Ετοιμάζεται να εκτελέσει την εσχάτη των ποινών στο άδειο τέρμα των Ελλήνων ενώ, την ίδια ώρα, λίγα μέτρα πιο κάτω, στην άμμο του γιαλού, η Σιλόνα -η μικρή Ρουμάνα που δουλεύει σαν καθαρίστρια στο Time- βαδίζει μόνη προς τα βράχια του Σταυρού.

Ν. Χουλιαράς, *Μια μέρα πριν
δυο μέρες μετά*, Νεφέλη

* **ανορθόδοξα**: αυθαίρετα, απρογραμμάτιστα * **έχουν κλατάρει**: έχουν κουραστεί * **κάθιδροι**: ιδρωμένοι * **γδούποι**: θόρυβοι * **κοντρολάρει**: ελέγχει

